

Regeringens proposition

1979/80: 151

om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar

beslutad den 28 februari 1980.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i bifogande utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

THORBJÖRN FÄLLDIN

INGEMAR MUNDEBO

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att den nuvarande begränsningen i kommunernas rätt att bestämma hundskattens storlek slopas. Vidare föreslås att en kommun får rätt att bestämma skattens storlek till olika belopp i olika delar av kommunen och att ytterligare skatt inte skall utgå när en hund flyttas inom en kommun eller mellan kommuner. De nya bestämmelserna föreslås träda i kraft den 1 januari 1981.

Förslag till

Lag om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar

Härigenom föreskrivs i fråga om förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar

dels att 12 § skall upphöra att gälla,

dels att rubriken till förordningen, 2 § 2 och 3 mom. samt 4 och 9 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

Lag om hundskatt

Nuvarande lydelse

2 mom. Har skatt för hund erlagts till en kommun, skall skatt för samma hund för det året *ej* erläggas till annan kommun, med mindre den årliga skattesatsen för hunden i den senare kommunen är högre än det belopp, som för året redan erlagts i skatt för hunden.

3 mom. Skatteplikt inom viss kommun förfaller, om hunden dör innan den tid gått till ända, då anmälningsplikt jämlikt 5 § senast kunnat fullgöras, eller skatteplikt inom den tid inträder till annan kommun.

Skatt skall *ej* erläggas, därest förhållande, som eljest skolat föranleda skatteplikt, inträder efter september månads utgång.

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp, lägst tio högst etthundra kronor för kalenderår.

I fall, som avses i 2 § 2 mom., skall eljest belöpande skatt minskas med vad den skattskyldige styrker hava för året erlagts i skatt för hunden till annan kommun.

Föreslagen lydelse

2 §

2 mom. Har skatt för *en* hund erlagts *enligt denna lag* till en kommun skall *ytterligare* skatt för samma hund för det året *inte* erläggas.

3 mom. Skatteplikten för *viss hund* förfaller, om hunden dör innan *anmälan enligt 5 §* senast skall göras.

Inträder skatteplikt för *viss hund* efter utgången av september månad, skall skatt för det året *inte* erläggas.

4 §¹

Varje kommun skall bestämma hundskattens storlek i kommunen. Kommunen får därvid bestämma skatten till olika belopp i olika delar av kommunen. Det skattebelopp som bestäms skall gälla för alla hundar i kommunen eller kommundelen.

¹Senaste lydelse 1969: 718.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*9 §²

Till böter, högst femhundra kronor, dömes den som

1. underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet enligt 5 §.

2. genom oriktig uppgift söker undandraga sig skattskyldighet, om ej gärningen är belagd med straff i brottsbalken, eller

3. bryter mot 8 §.

Har skatteplikt för hund inom viss kommun under löpande år inträtt i fall, som avses i 2 § 2 mom., dömes dock till ansvar enligt första stycket 1 endast om den skattskyldige av kommunen erhållit anmaning att fullgöra anmälningsskyldighet enligt 5 §.

Dömes någon enligt första stycket 1 eller 2, skall han därjämte erläggga dubbel hundskatt.

Till böter, högst femhundra kronor, döms den som

1. underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet enligt 5 §.

2. genom oriktig uppgift söker undandra sig skattskyldighet, om inte gärningen är belagd med straff i brottsbalken, eller

3. bryter mot 8 §.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1981. Äldre bestämmelser gäller fortfarande i fråga om förhållande som hänför sig till tiden före ikraftträdandet.

²Senaste lydelse 1969: 718.

†1—Riksdagen 1979/80. 1 saml. Nr 151

BUDGETDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1980-02-28

Närvarande: statsministern Fälldin, ordförande, och statsråden Ullsten, Bohman, Mundebo, Mogård, Dahlgren, Åsling, Söder, Krönmark, Burenstam Linder, Johansson, Wirtén, Holm, Andersson, Boo, Winberg, Adelson, Danell, Petri

Föredragande: statsrådet Mundebo

Proposition om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar

---

I enlighet med vad riksdagen har begärt (SKU 1975: 9, rskr 1975: 55) avser jag att i det följande ta upp hundskatten till behandling.

1 Gällande regler

Beskattningen av hundar regleras i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar (ändrad senast 1969: 718). Författningen har i sina huvuddrag samma innehåll som när den trädde i kraft år 1924. De ändringar som har vidtagits därefter har huvudsakligen berört endast den skattefria kretsen av hundar och skattens maximigräns.

Skatt skall årligen erläggas till kommun för varje hund som omfattas av skatteplikten. Kommunen skall bestämma skattens storlek till ett belopp som är lika för varje hund, lägst 10 och högst 100 kr. för kalenderår. En differentiering av skatten för olika områden inom kommunen är således inte möjlig. Kommunen bestämmer hur de influtna skattemedlen skall användas.

Vissa hundar är undantagna från skatteplikt. Detta gäller bl. a. ledarhundar för synskadade och hundar som inte har uppnått en ålder av tre månader.

Skattskyldig för viss hund är den som stadigvarande innehar hunden vid den tidpunkt när skatteplikt inträder. Den skattskyldige skall varje år under januari månad till kommunen anmäla hund för vilken skatteplikt föreligger vid årets ingång. Inom varje kommun skall ett särskilt hundskatteregister föras.

Hundskatt skall erläggas till den kommun där hunden stadigvarande innehas. Om hunden flyttas till annan kommun, skall skatt erläggas även till den nya kommunen om skatten där är högre. I ett sådant fall skall skatten i den nya kommunen minskas med vad den skattskyldige redan har erlagt i skatt. Skatteplikt för viss hund upphör, om hunden dör före januari månads utgång. Har skatten då redan betalats återbetalas den på begäran av hundinnehavaren. Inträder skatteplikt under visst år efter september månads utgång, behöver skatt inte erläggas för det året.

2 Tidigare behandling av hundskatten, m. m.

År 1969 föreslog Kungl. Maj:t (prop. 1969:135) att begränsningen i kommunernas rätt att bestämma hundskattens storlek skulle slopas. I propositionen framhölls att kommunerna tillagts stort inflytande över hundskatten, bl. a. rätten att fritt bestämma över influtna hundskattemedel, och att det därför också var rimligt att kommunerna medgavs rätt att själva få besluta om skattens höjd. Bevillningsutskottet (BeU 1969: 65) tog upp hundskatten och dess utformning till principiell prövning och fann att en förutsättningslös översyn av hela hundskattefrågan borde ske. I avvaktan på denna översyn förordade utskottet att maximigränsen för skatten skulle höjas från 75 till 100 kr. Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets förslag (rskr 1969:397).

Kungl. Maj:t tillsatte därefter en särskild utredning, hundskatteutredningen, som lämnade betänkandet Hundavgift (SOU 1972: 89). Utredningen såg hundskatten i första hand som ett sätt att finansiera kommunernas kostnader för registrering av hundar, renhållning m. m. och föreslog att en enhetlig hundavgift på 75 kr. per hund och år skulle tas ut i varje kommun. Utredningen föreslog att den tekniska utformningen av hundskatten i hudsak skulle bibehållas.

Vid remissbehandlingen fick utredningens förslag ett blandat mottagande och Kungl. Maj:t beslöt i november 1973 att lämna förslaget utan åtgärd.

I motioner till 1975 års riksdag framfördes yrkanden om rätt för kommunerna att differentiera hundskatten såväl regionalt som med hänsyn till olika hundägarkategorier. Därjämte begärdes i andra motioner lättnader i beskattningen av kennelhundar. I skatteutskottets betänkande över motionsyrkandena (SkU 1975: 9) uttalades bl. a.:

Hundskatten är en i många avseenden unik skatteform vars bibehållande det finns anledning att ifrågasätta. Hundskatteutredningen har understrukt skattens rent marginella betydelse för kommunernas ekonomi, men motionärerna har framhållit att den framstår som betungande och delvis orättvis för vissa hundägare. I detta sammanhang har särskilt återopats de skatteskärpningar som uppstått på grund av att kommuner med låg tätortsgrad och låg hundskatt genom kommunindelningsreformen slagits samman

med större kommuner med hög tätortsgrad som haft väsentligt högre hundskatt, vilken ofta blivit gällande för hela storkommunen enligt bestämmelsen om enhetlig hundskattesats.

Mot denna bakgrund finner utskottet skäl förorda att de gällande reglerna om hundskatt omprövas. Utskottet, som finner en fortsatt registrering av hundbeståndet erforderlig, anser att registreringsbestämmelserna därför bör bibehållas och att kommunerna följaktligen måste få ersättning för kostnaderna härför liksom för de övriga kostnader som hundarna förorsakar kommunerna.

Beträffande formerna för sådana kommunala hundavgifter kan olika lösningar övervägas. Den enklaste lösningen skulle vara att föra in rambestämmelser om hundregistrering i lagen (1954: 459) om tillsyn över hundar. Lagen skulle då kompletteras med en av regeringen utfärdad förordning om registrerings omfattning och finansiering. Utskottet förutsätter att varje kommun därvid inom fastställda gränser skall få bestämma hundavgiftens storlek och om skäl föreligger även differentiera avgiften med hänsyn till t. ex. tätortsgrad. En annan möjlighet är att omarbete den nuvarande hundskatteförordningen till en avgiftslag enligt vilken kommunerna på motsvarande sätt inom fastställda ramar får fastställa avgiftens storlek.

Utskottet hemställde att riksdagen hos regeringen begärde förslag om införande av hundavgift i överensstämmelse med vad utskottet anfört samt att motionerna med yrkande om skattelättnader för kennelhundar skulle avslås.

Riksdagen biföll vad utskottet hemställt (rskr 1975: 55).

Stockholms kommun har i en skrivelse år 1975 hemställt att skatten differentieras på så sätt att stora hundraser beskattas hårdare än mindre raser. I en skrivelse år 1978 har kommunen föreslagit vissa åtgärder för att förenkla den administrativa hanteringen av hundskatten. Kommunen föreslår bl. a. att ny skatt inte skall erläggas för hund som har förvärvats som ersättning för avliden hund. Vidare föreslås i skrivelsen att hel återbetalning av skatten skall ske om en hund avlider före februari månads utgång, att tilläggsskatt inte skall behöva erläggas för en hund vid flyttning från en kommun till en annan och att skatteplikt inte skall inträda förrän en hund har uppnått sex månaders ålder.

Aktionsgruppen för hundar i samhället och *Svenska pudelklubben* har hemställt att Stockholms kommuns skrivelse från år 1975 lämnas utan åtgärd.

Svenska kennelklubben och *Svenska brukshundklubben* förordar i en skrivelse i oktober 1975 att en ny utredning tillsätts, om en revidering av hundskatteförordningen skall göras.

Hundfrämjandet har i en skrivelse i maj 1977 med bifogande av namnlistor protesterat mot en förmodad höjning av hundskattens maximibelopp.

1975 års polisutredning har i sitt betänkande (SOU 1979: 6) Polisen pekat på att ärenden om hundskatt medför en inte oväsentlig arbetsbelastning för polisväsendet. Utredningen har bl. a. noterat att vissa kommuner varje år till polisen skickar en förteckning över de personer som inte under året har

betalt hundskatt men som erlagt sådan skatt under året dessförinnan och att polisen efter utredning ofta kan konstatera att någon förseelse inte föreligger. Utredningen har därför föreslagit att den årliga anmälningsskyldigheten för hundinnehav avskaffas.

Djurhälsoutredningen (Jo 1979: 03) har i en promemoria som överlämnats till jordbruksdepartementet den 12 december 1979 behandlat frågan om djursjukhusens finansiering. Utredningen konstaterar att djursjukhusen i många fall har en svår ekonomisk situation och att djursjukhusen kan behöva finansiellt stöd framför allt för att kunna genomföra nödvändiga investeringar men även för att kunna uppehålla en tillfredsställande jour och beredskap. Djurhälsoutredningen framhåller vidare att det i första hand är hundarna som erhåller vård vid djursjukhusen. Hundarna är också de enda djur som är kommunalt registrerade och beskattade. Det är därför naturligt att vissa kommuner lämnat stöd till djursjukhusen. Enligt djurhälsoutredningens uppfattning bör nuvarande etablerade registrerings- och beskattningssystem för hundar utnyttjas för att möjliggöra ett kollektivt finansiellt stöd till djursjukhusen från hundägarna.

Svenska djursjukhusföreningen har i en skrivelse i februari 1980 bl. a. föreslagit att i författning skall fastslås att bidragsgivning till ett regionalt djursjukhus är en förutsättning för att en kommun skall få höja hundskatten.

3 Föredragandens överväganden

Frågan om hundskattens storlek och utformning har under senare år diskuterats i skilda sammanhang. Hundskatten, som utgår med minst 10 kr. och högst 100 kr. per hund och år, har inte någon större ekonomisk betydelse vare sig för kommunerna eller de enskilda hundinnehavarna. Under år 1977 inflöt i hundskatt ca 36 milj. kr. För år 1980 utgår skatt enligt följande.

Skattebelopp, kr.	100	90	85	80	75	70	65	60	50	45	40	30	25
Antal kommuner	103	2	4	6	78	11	1	27	37	1	6	2	1

Hundskatten är i allt väsentligt en kommunal angelägenhet. Inte minst framgår detta av bestämmelsen att influtna hundskattemedel får användas på det sätt kommunen själv bestämmer. Den kommunala handlingsfriheten begränsas dock i några hänseenden av regler, som under senare tid har varit föremål för diskussion. Det har bl. a. ifrågasatts om skatteuttaget bör vara begränsat till visst intervall och om skatten inom en kommun bör vara densamma för alla hundar.

För egen del vill jag framhålla följande. Hundskatten bör, liksom f. n., anförtros kommunerna. Skatten är, såsom skatteutskottet påpekade år 1975, en i många avseenden unik beskattningsform. Inte minst gäller detta enligt min mening regeln om intervall för skattens storlek. Bestämmelsen

begränsar kommunernas självbestämmanderätt i en kommunal angelägenhet. Detta talar för att kommunerna, liksom när det gäller kommunalskatten, själva får bestämma hundskattens storlek. För en sådan lösning talar också den omständigheten att det saknas tillförlitliga beräkningar av kommunernas verkliga kostnader för hundhållningen, vilket gör det svårt att sätta ett väl avvägt tak för skatten. Jag föreslår därför att nuvarande bestämmelse om minimi- och maximigräns för skattens storlek slopas. Med hänsyn bl. a. till att 176 av totalt 279 kommuner f. n. tar ut lägre hundskatt än maximibeloppet finns det enligt min mening ingen anledning att räkna med att slopandet av maximigränsen kommer att leda till en mer allmän höjning av hundskatten.

Influtna hundskattemedel bör fritt få disponeras av kommunerna. Medlen kan därvid användas för att täcka kommunernas kostnader för registrering av hundarna, renhållningen och liknande. Det ankommer givetvis också på kommunen att avgöra om och i vilken utsträckning kommunen skall ge finansiellt stöd åt hundorganisationer, djursjukhus m. m. Den föreslagna åtgärden ger dock kommunerna ökade möjligheter att stödja verksamheter av sådana slag.

Om en kommun beslutar att höja hundskatten, t. ex. för att täcka ökade kostnader för hundhållningen, bör även höjningen få användas på det sätt kommunen bestämmer. Jag är därför efter samråd med chefen för jordbruksdepartementet inte beredd att medverka till sådana villkor för en ev. hundskattehöjning som Svenska djursjukhusföreningen har föreslagit.

I flera sammanhang, bl. a. av skatteutskottet år 1975, har förts fram krav på att en kommun skall kunna ta ut hundskatt med högre belopp för hundar som vistas i tätort än för andra hundar. Det framstår som uppenbart att kostnaderna och de med hundhållningen förenade nackdelarna är störst i tätorter. Kommunindelingsreformen har bl. a. lett till att kommuner med låg tätortsgrad och låg hundskatt har slagits samman med kommuner med hög tätortsgrad och hög hundskatt. I sådana fall har hundskatten i den nya kommunen ofta bestämts till den högsta skatt som har gällt i kommundelarna. Detta har av många uppfattats som opåkallat och orättvist. Jag har förståelse för dessa synpunkter och föreslår att möjlighet öppnas för kommunerna att differentiera hundskatten. De med differentieringen förenade praktiska svårigheterna torde lokalt kunna bemästras, exempelvis genom en anknytning till hundinnehavarens församlingstillhörighet. Vidare bör, av praktiska skäl, någon ändring av betald hundskatt för visst år inte göras om hundinnehavaren flyttar inom kommunen. Jag anser också att praktiska fördelar kan vinnas, om man slopar skyldigheten att i vissa fall betala ytterligare hundskatt när en hund flyttas från en kommun till en annan. 2 § 2 mom. föreslås ändrad i enlighet med vad jag nu har anfört. Som en konsekvens härav bör samtidigt 4 § andra stycket och 9 § andra stycket upphävas. Bestämmelsen i 9 § tredje stycket om att dubbel hundskatt skall utgå när någon döms till böter för viss förseelse torde i stort sett sakna

praktisk betydelse. Jag föreslår därför att också det stycket upphävs.

Den nuvarande beskattningen av hundinnehav har i stora drag varit oförändrad sedan mer än 50 år. I allt väsentligt är skatten tekniskt sett väl utformad. Utöver vad jag redan har anfört är jag därför inte beredd att nu biträda de övriga ändringsförslag som har framförts. Detta gäller även det av 1975 års polisutredning framförda önskemålet om en minskning av polisväsendets arbetsbelastning på hundskatteområdet. Sistnämnda önskemål torde i allt väsentligt kunna tillgodoses om man från kommunernas sida lämnar över ärenden till polisen endast om det finns grundad misstanke om att en förseelse mot hundskattebestämmelserna föreligger.

Med hänsyn till hundskattefrågans beskaffenhet är det enligt min mening inte motiverat att inhämta lagrådets yttrande över lagförslaget.

4 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att antaga inom budgetdepartementet upprättat förslag till

lag om ändring i förordningen (1923: 116) angående skatt för hundar.

5 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga det förslag som föredraganden har lagt fram.

